

paa et enkelt Sted, saa griber det om sig saaledes, at man indbringer bethdelige Forandringsforslag i en Lov, som egentlig havde en ganske anden Hensigt, da den først blev fremlagt, nemlig at indføre en forandret Politioverordning i Staden Kjøbenhavn og ikke en Omorganisation af Kriminal- og Politiretten. Da man imidlertid er kommen ind derpaa, saa skal jeg, naagtet jeg for mit Vedkommende oprigtig skal erklære, at jeg ikke lægger stor Vægt paa hele denne Forandring, dog ikke fraraade, at man vedtager Forslaget, enten som det foreligger eller i en noget forandret Stikelse. Hvad Enkeltighederne angaaer, da skal jeg blot med Hensyn til § 1 berøre, at der har været stor Strid om det eedsvorne Retsvidne. Naar man faaer Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien, saa er det virkelig uundværdigt at have dette ene eedsvorne Retsvidne; for de enkelte Tilfælde, hvor Dommeren lukker Døren, kunde man i Samklang med, hvad der er foreslaaet i den store Lov om Retspleiens Omordning, bestemme, at enkelte Mænd, enten efter Sigtedes Anviisning eller efter Dommerens egen Bestemmelse, kunne være tilstede i Retten, og det er en ganske anden Garanti, der ligger deri, end at lade en eedsvoren Politibetjent — enten han kaldes Politibetjent eller Retsvidne, kommer ud paa Gæt — være tilstede. Med Hensyn til den sidste Deel af § 1 samstemmer jeg aldeles med Rigsbogsmanden for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (Liebe). Det gaaer ikke an at sætte Regler i Loven om Forretningernes Fordeling af Justitiarius; man maa have saa stor Tillid til den Mand, der staaer i Spidsen for Retten, at han paa en forstandig Maade deler Forretningerne og tager væsentligt Hensyn til den Udvikling, Dommeren faaer ved, at Forretningerne fordeles paa den ene eller den anden Maade. Jeg troer virkelig, at der maa ligge noget Historisk til Grund for, at man har optaget en Bestemmelse derom, thi ellers forstaaer jeg ikke rigtig, hvorledes man kan ønske i Loven at tage afgjørende Bestemmelse derom. Det, man især har dvælet ved, er den Myndighed, der skal tillægges disse Retter. Jeg vil indrømme, at det vistnok er en Feil, naar man saaledes kalder Tjveri, Bedrageri og Hæleri

Politifager paa Grund af, at de ere henlagte til Politiretten, og at der ikke ganske opstilles samme Regler, navnlig med Hensyn til Defensors Beskikkelse, som i andre kriminelle Sager; det forekommer mig dog, at de ærede Talerer have fuldkommen Ret, som sige, at de ikke strengt taget kunne henføres til Politifager. Imidlertid vil jeg ikke sige, at jeg derfor ubetinget vil modsætte mig, at disse Sager blive henlagte under en Enkeltkommer, naar vi overhovedet skulle vedtage væsentlige Forandringer i de bestaaende Forhold. Jeg kan aldeles ikke være enig med den ærede sidste Taler med Hensyn til det, han udtalte om Enkeltkommeren. Det er meget muligt, at Befolkningen, som han sagde, vil føle sig mere tilfreds, naar Sagerne kunne appelleres, det skal jeg ikke indlade mig paa, jeg kender ikke Befolkningens Tanke saanøje, og den ærede Taler kender den visstelig heller ikke; det er saa let at sige: Befolkningen mener det og det, men hvorledes lærer man at kende Befolkningens Tanke? Den eneste Maade, hvorpaa man efter min Mening kan faae det at vide, er igjennem Rigsdagen, thi der er Folket samlet; hvad Rigsdagen mener i saadanne Anliggender — Rigsdagen, hvori der sidde Mænd af alle Samfundsclasser fra det hele Land, som kende Befolkningen og Forholdene paa de forskjellige Steder — er under almindelige Forhold ogsaa Befolkningens Mening; men at saaledes en enkelt Mand staaer frem og siger: „Det mener Befolkningen, og man vil ikke indbetrænge den ved at vedtage Forslaget“, det gaaer ikke an, det kan Ingen sige. Enhver af os kan kende Befolkningen ligesaagodt som den ærede Taler, forsaavidt man repræsenterer en Part af den og derigjennem den hele. Den Ene siger det, den Anden det; alle disse forskjellige Meninger tilfammen maae antages at være Befolkningens Tanke. Jeg troer nu, naar jeg skal have en Mening om Befolkningen, at den vel, som den ærede sidste Taler sagde, har større Tillid til kollegiale Retter end til en enkelt Dommer, men hvori ligger det? Ved den ærede Taler, om det ikke ligger deri, at Retspleien er hemmelig og skriftlig, om det ikke netop er Hovedsagen i Befolkningens Betragtning? Den siger: Da vi ikke rigtig kunne